

Disposició transitòria única. *Validesa de les cotitzacions efectuades.*

1. El que disposa aquesta Llei s'aplica a les situacions legals de desocupació que es produeixin una vegada hagi entrat en vigor.

2. No obstant això, les cotitzacions per desocupació que es puguin haver efectuat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei produeixen efectes i es computen per al reconeixement, la durada i la quantia de les prestacions per desocupació que es reconeguin a les persones a què es refereix aquesta Llei.

3. Són vàlides totes les cotitzacions efectuades al règim general pels càrrecs representatius dels sindicats constituïts a l'emparrà de la Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, que exerceixen funcions sindicals de direcció amb dedicació exclusiva o parcial i percebin una retribució, així com pels sindicats respecte a aquestes persones. També són vàlides les prestacions que hagin pogut percebre o que estiguin percebent actualment.

Disposició final primera. *Facultats d'aplicació i desplegament.*

S'autoritza el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per a l'aplicació i el desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Sense perjudici del que disposa la disposició transitòria, aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

21408 *LLEI 38/2006, de 7 de desembre, reguladora de la gestió del deute extern.* («BOE» 293, de 8-12-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei seguint i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Les situacions d'endeutament insostenible suposen un llast a les possibilitats de desenvolupament de nombrosos països. Després de més de dues dècades de convivència amb aquesta realitat, sembla clar que no s'ha arribat a solucions efectives, malgrat que s'han proposat diferents iniciatives per afrontar aquest problema, cosa que ha augmentat la magnitud de la situació i ha fet inviable en molts països, especialment els més pobres, qualsevol estratègia eficaç de desenvolupament.

Per aquesta raó la demanda d'una sortida efectiva a l'endeutament d'aquests països ha constituït el centre d'una de les mobilitzacions més àmplies de la societat civil dels últims anys, que ha congregat un ampli espectre d'organitzacions tant del Nord com del Sud.

Malgrat que la comunitat internacional ha seguit preocupada pel deute extern dels països en vies de desenvolupament i per l'establiment als països creditors de mecanismes per a la seva gestió que afavoreixin el desenvolupament –n'és exemple el denominat Consens de Monterrey–, i que la societat civil ha continuat reivindicant l'adopció de mesures que alliberin els països afectats d'aquesta gran càrrega, el fet cert és que són molts els que encara segueixen destinant un volum més gran de recursos al servei del deute que a educació i sanitat.

En resposta a aquesta demanda el G-8 a Colònia, el juny de 1999, va acordar posar en marxa una política més ambiciosa per alleugerir el deute dels països pobres altamente endeutats (HIPC en les sigles angleses) adoptada el 1996, que és el que avui es denomina HIPC II. La iniciativa HIPC, en la versió inicial i reforçada, ha suposat un important alleugeriment per als països en desenvolupament que en són beneficiaris. Tanmateix, l'experiència acumulada des de la seva posada en marxa demostra que fins i tot aquests esforços poden no ser suficients per donar una solució definitiva al problema del deute extern d'aquests països.

Per això, no és casual que en la Declaració del Mil·lenni, fruit de la Cimera del Mil·lenni celebrada l'any 2000, els dirigents mundials es comprometessin a unir les seves forces per aconseguir que, el 2015, es compleixin 8 objectius i 18 metes concretes, entre les quals hi ha, com a objectiu 8, «Fomentar una associació per al desenvolupament» i, d'altra banda, com a meta 15, «Encarar de manera general els problemes del deute dels països en desenvolupament amb mesures nacionals i internacionals a fi de fer el deute sostenible a llarg termini». Aquest compromís de la comunitat internacional també obliga Espanya a actuar d'una manera més activa en la gestió del deute extern.

D'altra banda, i encara que s'aconsegueixi oferir solucions a l'endeutament acumulat, cal evitar la propensió a un endeutament insostenible per evitar que, des d'una perspectiva financera, es donin situacions de risc moral, selecció adversa i manca de disciplina macroeconòmica.

En el cas d'Espanya, els tractaments del deute extern són relativament recents, amb la incorporació al Club de París com a membre permanent a principis dels 80. L'evolució posterior ha suposat un augment tant en la suma total del deute com en el percentatge condonat, si bé també ha deixat traslluir certes debilitats.

Conscient de la necessitat de solucionar-les i de la importància del problema, Espanya té la possibilitat, pel fet de tractar-se d'una qüestió d'implantació recent, de fer ús de l'ampli ventall d'opcions disponibles i de l'enorme potencialitat d'aquestes opcions per integrar instruments i enfocaments sobre el tractament del deute extern.

En definitiva, és obligat que Espanya adopti una política de gestió de deute extern cada vegada més sòlida i responsable, solidària amb els països en desenvolupament i integrada en el marc multilateral internacional.

Mesures que, en tot cas, han d'estar inspirades en els principis de coordinació multilateral i condicionalitat –com a forma de garantir l'efectivitat de les mesures–, coordinació interna, transparència i adaptació a les necessitats de desenvolupament dels països deutors. En aquest sentit s'ha de donar especial protagonisme a la participació dels països deutors, inclosa la seva societat civil, en el disseny de les solucions als seus problemes de sostenibilitat. Així mateix, s'ha de donar especial importància a la prevenció dels problemes de sobreendeutament, tal com ha estat previst pel Consens de Monterrey.

En un subcomitè del Consell de Cooperació, òrgan previst a la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament, que s'ocupa específicament de temes de deute, s'han d'analitzar totes les qüestions relatives als problemes de sobreendeutament extern, incloent-hi aspectes relatius a l'origen del deute (caràcter democràtic dels governs que el van contraure i ús que s'hi ha donat).

En la gestió del deute extern s'ha de prestar una atenció especial als criteris de coherència entre els ministeris

d'Economia i Hisenda, Afers Exteriors i Cooperació i Indústria, Turisme i Comerç.

Finalment, també ha de constituir un element decisiu en el tractament del deute extern la creació dels instruments necessaris que garanteixin l'efectiu control parlamentari de la política adoptada pel Govern en aquesta matèria, per assegurar, no només la seva coincidència amb els objectius de la cooperació internacional, sinó també la transparència de les dades i xifres sobre aquesta cooperació.

Alhora, l'important grau de sensibilització de la societat espanyola al voltant del problema del deute extern fa aconsellable que s'arbitrin els mecanismes necessaris per assegurar la participació de la societat civil en aquesta matèria, a través dels òrgans que preveu la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament.

Article primer. Objecte de la Llei. Concepte de deute extern.

1. Aquesta Llei té per objecte determinar els principis i la regulació dels instruments en què s'ha de fonamentar i desenvolupar la gestió del deute extern que Espanya té com a creditora.

2. L'objectiu d'aquesta Llei és que la gestió del deute extern espanyol estigui vinculada amb la política de cooperació espanyola, conforme a les prioritats i estratègies del Pla director de la cooperació espanyola, s'integri activament en el marc multilateral internacional, i sigui solidària amb els països en desenvolupament i consistent amb la política de la hisenda pública.

3. El deute extern a què fa referència aquesta Llei és el que deriva dels crèdits bilaterals concedits en termes concessionalment per l'Estat espanyol amb càrrec al Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD), així com per al deute sobirà amb origen en les assegurances de crèdits a l'exportació concedides per la Companyia Espanyola de Crèdit a l'Exportació (CESCE), així com qualsevol altre mecanisme de crèdit a l'exterior.

Article segon. Competències en matèria de deute extern.

La competència en la gestió del deute extern que Espanya ostenta com a creditora correspon al ministeri competent per raó de la matèria, d'acord amb l'estructuració dels departaments ministerials vigent en cada moment. En cas de modificació d'aquesta estructuració, la competència s'ha d'entendre atribuïda automàticament al ministeri al qual correspongui com a resultat de la modificació.

Article tercer. Principis rectors de la política espanyola de gestió de deute extern.

La política espanyola s'inspira en els principis següents:

a) Respecte a l'estabilitat financera i de les obligacions contractuals. Atès que en condicions normals l'endeutament extern és un instrument de finançament al desenvolupament que contribueix a pal·liar l'absència de recursos interns i permet emprendre inversions altrament impossibles, el principi general d'actuació de la política de gestió del deute extern ha de ser el de respecte de les obligacions contractuals i d'estabilitat en les relacions financeres. Només es requereixen actuacions excepcionals en els casos en què el sobreendeutament freni el desenvolupament del país deutor.

b) Cooperació al desenvolupament. Les mesures en matèria de deute exterior s'han d'adaptar a les necessitats de desenvolupament dels països deutors i han de ser proporcionades als problemes financers d'aquests països. Aquestes mesures s'han d'adreçar preferentment als països en vies de desenvolupament amb menys renda i més nivell d'endeutament i, dins d'aquests, als que siguin prioritaris per a la cooperació espanyola.

c) Coordinació interna. La política espanyola de gestió de deute ha de ser consistent amb la política pressupostària espanyola i ha d'estar vinculada amb la política espanyola de cooperació al desenvolupament. La coordinació ha de ser continuada entre el Ministeri d'Economia i Hisenda, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme i el Ministeri d'Afers Exteriors i Cooperació, i s'ha d'estendre, cas per cas, als ministeris que sigui convenient. En concret, el tractament del deute extern s'ha de considerar una de les actuacions prioritàries de cooperació financera dins els plans directores de la cooperació espanyola.

d) Coordinació multilateral. La política espanyola de gestió del deute extern ha de ser consistent amb els compromisos assumits en el marc multilateral i ha d'estar coordinada amb les institucions internacionals relacionades. Espanya ha d'optar preferentment respecte als països més empobrits i endeutats per l'atribució de tractaments concessionalment fins als nivells més avantatjats permesos per la legalitat vigent i el marc multilateral.

e) Condicionalitat. Espanya s'ha d'assegurar que les seves actuacions de deute exterior siguin acompanyades per polítiques del país deutor tendents a solucionar els desequilibris que el van conduir a una situació d'endeutament que requereixi tractaments excepcionals. S'ha de prestar una atenció especial al fet que els països beneficiaris de tractaments de deute es comprometin de forma expressa i verificable a reduir el nivell de pobresa, a avançar en la democratització del país, a progressar significativament en el respecte dels drets humans, a perseguir el creixement econòmic sostenible i el benestar i el ple desenvolupament social i humà dels seus pobles, i a la conservació del medi ambient.

f) Les actuacions en matèria de deute extern adreçades als països d'origen dels fluxos migratoris que rep Espanya haurien d'incloure fórmules de participació dels mateixos migrants, de manera que puguin contribuir al desenvolupament dels seus països.

g) Aquests principis es complementen amb els generals relatius a l'actuació administrativa, de transparència i control parlamentari, així com la participació de la societat civil. Aquesta última s'ha de fer al Consell de Cooperació, òrgan previst a la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament.

Article quart. Instruments de gestió del deute extern.

1. Els instruments principals de la política de gestió del deute extern són els següents:

a) Les reestructuracions, ajornaments i moratòries dels venciments de deute.

b) Les condonacions de deute.

c) Les aportacions a fons per a la reducció del deute dels països en vies de desenvolupament contret amb les institucions financeres multilaterals.

d) Les operacions de conversió de deute extern per desenvolupament humà amb inversions públiques i privades en funció de les prioritats del país receptor. Dins d'aquestes operacions s'ha de promoure, entre altres mesures, la constitució de fons de contravalor que vinculin els recursos alliberats a la inversió en programes de lluita contra la pobresa.

e) Les operacions de recobrament anticipat, titulització de deute i venda de deute.

f) Qualsevol altre que contribueixi a aconseguir els objectius que es pretenen amb aquesta Llei, inclosos els mecanismes que permetin la prevenció del sobreendeutament.

2. Les condicions, modalitats i termes d'ús dels instruments anteriors han de ser consistents amb el context multilateral.

3. Junt amb els instruments assenyalats, s'han de fomentar els projectes d'enfortiment institucional, lluita contra la corrupció i bon govern que portin estabilitat i les condicions necessàries per generar creixement econòmic i desenvolupament humà als països en desen-

volupament. A més, els estats receptors d'ajuda han d'executar polítiques de serveis i inversió pública que disminueixin les desigualtats socials i avancin en la redistribució de la riquesa.

Article cinquè. *La conversió de deute.*

Espanya ha de promoure un exercici eficient de la política de conversió espanyola, coherent amb les altres activitats de política de cooperació al desenvolupament i consistent amb el marc del sistema financer internacional.

La política espanyola de conversió de deute s'ha de guiar pels principis generals de gestió del deute extern i, juntament amb aquests, pels criteris següents:

1. La conversió de deute ha de ser consistent amb el marc d'actuació acordat en l'àmbit multilateral.

2. Els programes de conversió s'han d'adreçar a la promoció d'inversions i projectes que promoguin el desenvolupament dels països beneficiaris, en els sectors que aquests considerin prioritaris, d'acord amb el principi de sobirania local del procés de desenvolupament. Per a això s'ha de fomentar, en primer lloc, la participació d'actors locals, donant prioritat al suport al teixit productiu i associatiu local, a fi que les operacions de conversió de deute maximitzin l'impacte de desenvolupament als països beneficiaris.

3. Els països beneficiaris de la conversió de deute han de ser països amb problemes financers de sobreendeutament en coherència amb les indicacions del Pla director de cooperació i els seus plans anuals.

4. Els països beneficiaris de la conversió de deute han de mantenir relacions financeres regulars amb Espanya i amb la comunitat internacional en general.

5. La signatura d'un programa de conversió ha de quedar vinculada amb la política de cooperació mantinguda per Espanya respecte al país beneficiari.

6. Els programes de conversió han de ser consistents amb el marc pressupostari espanyol.

7. En les diferents estructures de decisió i gestió dels recursos disponibles a partir d'operacions de conversió de deute, s'ha de propiciar la participació de la societat civil d'Espanya i del país beneficiari, que s'han de seleccionar d'acord amb els criteris d'experiència en el país, transparència i representativitat.

Article sisè. *Mecanismes per a l'aplicació efectiva dels tractaments de deute.*

Els tractaments de deute que s'acordin conforme als principis enunciats per aquesta Llei s'han d'instrumentar mitjançant els mecanismes que queden emmarcats en el que estableix la legislació vigent, per tal de garantir l'aplicació efectiva d'aquests tractaments.

En aquest sentit els instruments que preveu l'article quart d'aquesta Llei són compatibles amb la legislació vigent i han de servir de vehicle per al tractament actiu del deute extern.

Article setè. *La gestió del deute extern i la cooperació al desenvolupament.*

1. El Pla anual de cooperació ha d'establir per a cada any els objectius i les actuacions previstes per a la gestió del deute extern, d'acord amb els principis i instruments establerts en aquesta Llei, així com en la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament, i ha d'especificar països i sectors d'intervenció en el cas de programes de conversió de deute, així com les sumes previsiblement afectades a les operacions en condicions normals, excloent-ne crisis financeres o humanitàries imprevistes.

2. En la determinació del Pla anual s'ha de tenir en compte la producció de catàstrofes naturals o greus crisis humanitàries en els països deutors, sempre d'acord amb els principis i instruments que estableix aquesta Llei. Així

mateix, ha de prioritzar les polítiques de tractament de deute en funció de la capacitat de pagament dels països deutors.

3. La política de gestió del deute extern enfocada als aspectes de cooperació al desenvolupament s'ha de tractar a la Comissió Interministerial de Cooperació Internacional, amb l'objectiu d'harmonitzar les diferents pràctiques sectorials relatives al tractament del deute extern, per donar-los una coherència de conjunt dins dels objectius de cooperació al desenvolupament espanyola i possibilitar la coordinació de tota la informació disponible.

Disposició adicional primera.

El Govern, de conformitat amb el que disposa el Reglament de la cambra, ha d'informar en els primers trenta dies hàbils de cada exercici pressupostari la Comissió de Cooperació Internacional per al Desenvolupament i la Comissió d'Economia i Hisenda del Congrés dels Diputats sobre les línies i estratègies principals en matèria de gestió del deute extern i ha de remetre totes les dades que sol·licitin els grups parlamentaris i les que siguin necessàries per determinar amb exactitud la xifra total del deute extern espanyol de caràcter bilateral, així com la seva naturalesa, composició i els països que resultin ser deutors de l'Estat espanyol, així com les dades referides a la política prevista de tractament del deute extern.

Entre altres dades, la informació facilitada pel departament competent relativa al deute extern espanyol ha d'incloure: recursos públics utilitzats; objecte del contracte; dates i raons dels impagats; imports pagats i pendents; deute reestructurat i no reestructurat; deute per països i àrees geogràfiques; desglossament del deute en les diferents categories; nombre d'acords signats per Espanya al Club de París i característiques d'aquests acords.

Per a la presentació de les dades esmentades, el Govern ha de comparèixer davant la Comissió de Cooperació Internacional per al Desenvolupament, amb la remissió prèvia de les dades als diferents grups parlamentaris. En la informació que es faciliti, també s'hi ha d'especificar la posició que mantindran o hagin mantingut els representants espanyols davant els organismes multilaterals amb competències en matèria de deute extern.

Així mateix, han de comparèixer davant la Comissió de Cooperació Internacional per al Desenvolupament del Congrés dels Diputats, amb l'acord previ d'aquesta, totes les persones expertes que els grups parlamentaris considerin oportú, en les dates immediatament posteriors a la remissió de les dades i sempre dins el primer període de sessions de l'any.

Disposició adicional segona.

El Govern ha d'intensificar la seva participació en el disseny de les polítiques per al tractament del deute en les institucions financeres multilaterals o en qualsevol altres fòrums de decisió amb l'objectiu de tenir un paper molt actiu i destacat en l'escena internacional amb la finalitat de compatibilitzar la gestió del deute extern mitjançant els instruments que preveu aquesta Llei amb la reducció de la pobresa i el compliment dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni.

Així mateix, ha d'adoptar una posició explícita i compromesa davant les iniciatives internacionals relatives al deute extern, especialment, pel que fa a la creació de mecanismes de prevenció de noves crisis de sobreendeutament o a la constitució d'instàncies d'arbitratge, que tractin les possibles situacions d'impagament i garanteixin alhora un repartiment equitatiu dels costos de l'ajust per a creditors i deutors.

Disposició adicional tercera.

El Govern ha de trametre al Consell de Cooperació que preveu la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament, la informació establerta a la disposició adicional primera d'aquesta Llei, quan ho sol·liciti l'esmentat òrgan consultiu i de participació.

Disposició addicional quarta.

La dotació de l'Estat al Fons d'Ajuda al Desenvolupament s'incrementa l'any 2006 en 528 milions d'euros, addicionals als que estableix l'article 55 de la Llei 30/2005, de 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 2006.

Com a conseqüència del que estableix l'apartat anterior, el Consell de Ministres pot aprovar operacions addicionals amb càrrec al Fons d'Ajuda al Desenvolupament per l'import indicat. Inicialment aquesta quantitat s'ha de destinar a la constitució d'un fons fiduciari des del qual, a iniciativa del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació i a proposta de la Comissió Interministerial del Fons d'Ajuda al Desenvolupament, s'han de finançar aportacions futures a fons i programes pertanyents al Sistema de Nacions Unides o a qualsevol altre organisme de caràcter públic i multilateral amb què Espanya subscriu l'oportú conveni o acord de finançament.

Disposició addicional cinquena. *Concessió de suplement de crèdit.*

1. Per fer efectiu el compliment del que estableix la disposició anterior, es concedeix un suplement de crèdit al pressupost en vigor de la secció 20 «Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç»; servei 06 «Direcció General de Comerç i Inversions»; programa 431.A «Promoció comercial i internacionalització de l'empresa»; capítol 8 «Actius financers»; article 87 «Aportacions patrimonials»: concepte 871 «Al Fons d'Ajuda al Desenvolupament», per un import de 528 milions d'euros.

2. L'anterior suplement de crèdit es finança amb els reintegraments que efectuï el Consorci de Compensació d'Assegurances provinents de recobraments anticipats del deute extern percebuts en l'exercici 2006.

3. La disposició del suplement de crèdit dotat a l'apartat 1 queda condicionada a l'ingrés dels recursos que el financen al Tresor Públic.

Disposició transitòria primera.

El Govern ha de presentar a les Corts Generals, per a la seva tramitació i, si escau, aprovació en la present legislatura, un projecte de llei que reguli el Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD).

Disposició transitòria segona.

En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern ha de presentar a la Cambra un pla per renegociar i, si escau, cancel·lar el deute sobirà dels països altament endeutats (HIPC) amb origen en les assegurances de crèdits a l'exportació concedides per la CESCE, així com el deute FAD d'aquests països contret abans del 31 de desembre de 2003, dins el marc dels acords del Club de París.

Disposició transitòria tercera.

El Govern ha de presentar a les Corts Generals, per a la seva tramitació i, si escau, aprovació en la present legislatura, un projecte de llei que reformuli la regulació dels crèdits CESCE per minimitzar el seu impacte en la generació de deute.

Disposició transitòria quarta.

Per tal de deixar de comptabilitzar les operacions de deute extern que no s'hagin de computar com a AOD una vegada assolida la xifra del 0,7% del PIB, el Govern ha de presentar davant els organismes internacionals les iniciatives oportunes.

Disposició derogatòria.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta llei.

Disposició final primera.

S'autoritza el Govern per dictar totes les disposicions d'aplicació i desplegament d'aquesta llei que siguin necessàries, incloses les relatives al règim econòmic i financer.

Disposició final segona.

La present llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'EDUCACIÓ I CIÈNCIA

21409 REIAL DECRET 1513/2006, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen els ensenyaments mínims de l'educació primària. («BOE» 293, de 8-12-2006.)

La llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, a l'article 6.2, estableix que correspon al Govern fixar els ensenyaments mínims als quals es refereix la disposició addicional primera, apartat 2, lletra c) de la llei orgànica 8/1985, de 3 de juny, reguladora del dret a l'educació. Els ensenyaments mínims són els aspectes bàsics del currículum en relació amb els objectius, les competències bàsiques, els continguts i els criteris d'avaluació. L'objecte d'aquest Reial decret és establir els ensenyaments mínims de l'educació primària.

La finalitat dels ensenyaments mínims és assegurar una formació comuna a tots els alumnes i les alumnes dins del sistema educatiu espanyol i garantir la validesa dels títols corresponents, com indica l'article 6.2 de la llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació. L'esmentada formació facilita la continuïtat, progressió i coherència de l'aprenentatge en cas de mobilitat geogràfica de l'alumnat.

En virtut de les competències atribuïdes a les administracions educatives, correspon a aquestes administracions establir el currículum de l'educació primària del qual formen part els ensenyaments mínims que fixa aquest Reial decret que requereixen, amb caràcter general, el 65 per cent dels horaris escolars i el 55 per cent per a les comunitats autònomes que tinguin llengua oficial.

Els centres docents també tenen un paper actiu en la determinació del currículum, ja que, d'acord amb el que estableix l'article 6.4 de la llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, els correspon desenvolupar i completar, si escau, el currículum establert per les administracions educatives. Això respon al principi d'autonomia pedagògica, d'organització i de gestió que la llei esmentada atribueix als centres educatius amb la finalitat que el currículum